

Michael Grant

MONSTER

Vertaling Erica van Rijsewijk

HarperCollins

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2017 Michael Grant
Oorspronkelijke titel: *Monster*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2017 HarperCollins Holland
Vertaling: Erica van Rijsewijk/TOTA
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: iStock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0055 8
ISBN 978 94 027 5395 0 (e-book)
NUR 285
Eerste druk november 2017

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het
handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United
States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie,
internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor de fans van *GONE*,
de beste fans aller tijden, met mijn dank.
De auteur wil graag twee technisch adviseurs danken:
Rebecca en Jake.

DEEL EEN

HOE HET BEGON

EEN

Een bijzondere ontmoeting

‘De eerste superheld was niet Superman,’ zei Malik Tenerife tegen Shade Darby. ‘Het was Gilgamesj. Een jaar of vierduizend geleden. Supersterk, superslim, niet te stuiten in gevechten.’ Hij telde elke eigenschap af op zijn vingers om zijn woorden kracht bij te zetten.

‘Voornaam Gil, achternaam Gamesj?’

‘Heel geestig, Shade. Vierduizend jaar geleden maakten ze datzelfde grapje vast ook al. Gilgamesj, schat: de eerste superheld.’

‘Was dat niet Jehova?’

‘Goden beschouw ik niet als superhelden,’ zei Malik.

‘Hm. Als het echte goden zijn, zijn ze dat wel,’ wierp Shade tegen. ‘Ik bedoel, Wonder Woman is een Amazone, Thor is een van de goden van Asgard, en was Storm van *X-Men* niet een of andere Afrikaanse godheid?’

Malik leunde achterover en schudde zijn hoofd. ‘Weet je, ik vind het vreselijk als je zo doet.’

‘Als ik hoe doe?’ Het onschuldige gezicht dat ze opzette was niet overtuigend, maar dat was ook niet echt haar bedoeling.

‘Als je doet alsof je ergens verstand van hebt en me daar dan mee onderuithaalt.’ Voor een jongen die daar een hekel aan zei te hebben glimlachte hij behoorlijk breed.

Shade lachte geveleid – iets wat ze zelden deed. ‘Maar het is zo leuk!’

Zijn gezicht werd ernstig en hij boog zich over de kleine tafel naar haar toe. ‘Ga je dit echt doen, Shade? Je weet toch dat het een misdrijf

is, hè? Een federaal vergrijp? Erger nog: we hebben het hier wel over de nationale veiligheid.'

Shade haalde haar schouders op. Ze zaten bij de Starbucks aan Dempster Avenue in Evanston, Illinois. Het was er druk, vol met de gebruikelijke vroegeochtendbezoekers: moeders met hun haar in een staartje, twee vrouwen in de fluorescerende vesten van wegwerkers, middelbareschoolleerlingen zoals Shade, studenten als Malik – die allemaal damp uitwasemden en natte voetstappen achterlieten, en allemaal de cafeïnehaard opstookten.

Het was zo lawaaiig dat ze met elkaar konden praten zonder al te bang te hoeven zijn dat ze werden afgeluisterd, maar Shade zou willen dat Malik het woord 'misdrijf' niet had gebruikt, want dat was precies het soort woord dat bij anderen kon blijven hangen.

Ze nipten van hun drankjes – een Grande Latte voor Malik, een Tall Americano met een beetje half room, half melk voor Shade – keken hoe laat het was en vertrokken. Malik was een lange, elegante donkere jongen van zeventien, met haar in losse krulletjes dat de neiging had in zijn ogen te vallen – een charmant effect waarvan hij zich maar al te bewust was. Die af en toe door krulletjes omringde ogen waren permanent half geloken, alsof hij de scherpe intelligentie die erin school wilde verbergen. In ruststand drukte zijn gezicht een welwillende scepsis uit, alsof hij je niet zomaar zou geloven, maar zich wel wilde openstellen.

Shade was een blank meisje van zeventien met kastanjebruin haar dat haar het uiterlijk gaf van iemand die geneigd was te vloeken, hasj te roken en in het algemeen voor problemen te zorgen. Slechts twee van die dingen waren echt waar.

Ze had bruine ogen, waarin de blik kon variëren van geamuseerd en hartelijk tot koel en verontrustend – effecten waar ze heel bewust gebruik van maakte. Ze was een meter zeventig lang en bezat het soort botstructuur waardoor mensen zeiden: 'Hé, jij zou model moeten worden', ware het niet dat een indrukwekkend litteken dat van onder de rechterkant van haar kaak doorliep tot achter haar oor haar

een melodramatische uitstraling gaf. Als er ooit een filmrol te vergeven zou zijn voor Zwartbaards piratennichtje, zou Shade daar zeker voor in aanmerking komen.

Shade had charisma, zonder daar moeite voor te doen, en ze had ook iets vaag koninklijks over zich. Maar ondanks haar charme en jukbeenderen, was Shade op school geen populair kind. Ze was te veel een boekenwurm, te goed op de hoogte, te ongeduldig, er te fel op gebrand om mensen te laten merken dat ze slimmer was dan zij. En los daarvan had Shade iets wat te oud voelde, te serieus, te duister – misschien zelfs een tikje gevaarlijk.

Malik wist wel waar die notie van gevaar vandaan kwam: Shade was geobsedeerd. Ze leek net een gameverslaafde, maar haar obsessie gold een heel echte gebeurtenis, waar angst, dood en schuldgevoel bij kwamen kijken. En een spelletje was het zeer zeker niet.

Het was fris op straat. Nog niet echt de kou van Chicago, al zat die er wel aan te komen, maar wel zo fris dat je adem een dampwolkje vormde en dat je er een loopneus van kreeg. Het kleine winkelgebied van Dempster – de Starbucks, de pizzeria, de opticien, de vismarkt en het eerbiedwaardige Blind Faith Café – lag net ten westen van de hoek op Hinman Avenue. Aan Hinman – waar Shade woonde – stonden goed onderhouden negentiende-eeuwse panden achter diepe gazons aan de voorkant zonder hek eromheen. De bomen – volgroeide iepen en eiken – hadden al veel van hun bladeren laten vallen, goudmet-groene accenten op gazons, stoepen, de straat en op geparkeerde auto's, zodat de natuur hele kunstwerken op de voorruit had geplakt.

Shade en Malik liepen samen naar de bushalte aan Hinman. Er stonden al zes kinderen te wachten.

‘Nou, ik zie je wel weer, Shade,’ zei Malik. Hij zei het met een bepaalde lading – een spanning, bezorgdheid.

Shade ving die ondertoon op en zei: ‘Maak je over mij nou maar geen zorgen, Malik. Ik kan prima voor mezelf zorgen.’

Hij lachte. Hij had een bijzonder soort lach, die klonk als het ge-

luid van een zeeleeuw als hij honger heeft. Shade had dat altijd leuk aan hem gevonden: die maffe lach van iemand die zo slim was. En ook zijn glimlach.

En ook het gevoel van zijn armen en zijn borstkas en zijn lippen en... Maar dat was nu allemaal verleden tijd. Dat was over en uit, al was hun vriendschap dan gebleven.

‘Het gaat waarschijnlijk niet werken,’ zei Malik.

‘Wil je zo graag dat het mislukt?’ vroeg Shade schalks.

‘Geen sprake van.’ De glimlach. En een soort saluut, met zijn vuist op zijn hart, als iets wat hij waarschijnlijk had gezien bij *Game of Thrones*. Maar het werkte. Wat Malik ook deed, meestal werkte het op de een of andere manier wel.

‘Ik ga het doen, Malik. Ik moet wel.’

Malik zuchtte. ‘Ja, Shade, ik weet het. Dat heet een obsessie.’

‘Ik dacht dat dat een naam was van een parfum,’ grapte ze, al verwachtte ze daarop van Malik geen lach, maar alleen een heel serieuze blik.

‘Je weet dat je me altijd kunt bellen, hè?’

Shade stak haar beker omhoog om ermee te klinken tegen de zijne, en ze brachten een kartonnen toast uit. ‘Je zou je niet met middelbareschoolmeisjes moeten bezighouden,’ zei ze.

‘Heb ik een keus? De meiden van Northwestern zijn niet dom genoeg om mijn soort bullshit te pikken,’ zei hij, en hij maakte aanstalten om achterwaarts van haar weg te lopen naar de campus van Northwestern een paar straten verder naar het noorden. ‘Hoe dan ook, volgend jaar ben jij ook student.’

Hij was zes maanden ouder dan zij en lag altijd een jaar op haar voor.

‘En was trouwens de Zandman in feite niet een god...’ riep Shade hem na.

‘Ik ga nu naar college,’ zei Malik, die zijn handen over zijn oren sloeg. ‘Ik versta je niet. Lalalalala.’

Maar Shade had haar aandacht al verlegd naar de nieuweling bij de

bushalte. Een latino jongen, vermoedde ze. Lang, een meter vijftientachtig, best een knappe knul.

Wacht even. Nee. Misschien toch niet echt een jongen.

Interessant.

De nieuweling – een hij of misschien wel een zij – leek zenuwachtig. Zijn donkere ogen stonden waakzaam en alert. En ze waren opgemaakt, met een klein beetje wenkbrauwpotlood en een vleugje mascara.

De anderen bij de bushalte waren een paar eersteklassers die eruitzagen alsof ze nog op de middelbare school thuishoorden: een zwarte knul die Charles of Chuck of zoiets heette – ze herinnerde het zich niet meer – die nog nooit zonder oorbellen was gezien, en twee forse, gespierde leden van het rugbyteam, de ene wit en de andere zwart, die geen van beiden een duidelijke nek hadden.

‘Dat wordt hommeles,’ mompelde Shade binnensmonds. De Gespierde Tweeling nam de nieuweling met een verveelde, roofdierachtige uitstraling op.

Niemand zei iets tegen Shade toen ze wat apart ging staan, op de stoep, waar ze kon toekijken. Ze nipte al wachtend van haar koffie terwijl ze de rugbyjongens gadesloeg en zag dat ze elkaar aanstootten en naar elkaar knipoogden. Ze kon het geweld dat in de lucht hing ruiken: een vleug testosteron, zweet en onversneden dierlijke agressie.

Ook viel haar op dat de nieuweling zich scherp van eventuele problemen bewust leek. Zijn ogen schoten naar de rugbyspelers, en toen ze achter hem gingen staan, kon Shade bijna letterlijk zien dat zijn nekhaartjes overeind kwamen.

Evanston was altijd een toonbeeld van verlichte tolerantie geweest, maar een mogelijke homo of misschien een trans en verveelde rugbyspelers die hun lichamen hadden volgepompt met steroïden vormen niet altijd een goede combinatie. En de laatste tijd was Evanston begonnen te veranderen, op de een of andere manier uiteen aan het rafelen, een beetje aan het vervagen, alsof het een film was die werd vertoond op een projector met een steeds zwakkere lamp.

‘Hé, geef eens antwoord op onze vraag,’ zei de witte speler tegen de nieuweling. Shade zag de nieuweling in elkaar krimpen, zag dat hij zich een fractie terugtrok, maar vervolgens op pure wilskracht zijn eerdere positie weer innam en opkeek naar de speler, die een paar centimeter kleiner was, maar door waarschijnlijk vijftig kilo spieren wel een stuk zwaarder was.

‘Oké.’ Het was een duidelijk vrouwelijke stem. Shade hield haar hoofd schuin en luisterde.

‘Wát ben je?’

Heel even overwoog de nieuweling de benen te nemen. Hij leek zelfs even naar een ontsnappingsroute te zoeken. Maar hij gaf het niet op.

‘Ik heet Cruz,’ zei de jongen. Hij droeg zijn zwarte haar lang en los, bijna tot op zijn schouders, naar één kant gekamd. Onmerkbaar schudde Shade haar hoofd, terwijl ze toekeek, analyseerde.

‘Ik vroeg niet hoe je heet, maar wat je bént.’ Dit zei de zwarte speler. ‘Weet je, ik heb gehoord dat je gek was. Ik heb gehoord dat je denkt dat je een meisje bent.’

Shade knikte. Ah, dus dat was het. Shade was blij dat ze een antwoord had. Ze had nog nooit echt met een trans gesproken, dus misschien moest ze een poging wagen om met deze nieuweling kennis te maken, gesteld dat die de volgende paar minuten zou overleven.

Mentale check: hij of zij? Shade tekende in gedachten aan dat ze Cruz moest vragen wat voor hem het best voelde. Of voor haar. En besloot ondertussen om in haar eigen innerlijke monoloog vrouwelijke persoonlijke voornaamwoorden te gaan gebruiken. Niet dat haar innerlijke monoloog – of haar keuze van persoonlijke voornaamwoorden – van belang was voor de nieuweling, die zo te zien over een paar tellen serieus in de problemen zou komen.

Cruz likte haar lippen, keek de straat door en slaakte een overduidelijk opgeluchte zucht: de schoolbus kwam hoestend en proestend aanrijden. Dertig seconden, schatte Shade. Cruz dacht dat ze veilig was, maar Shade wist dat zo net nog niet.

‘Ik dénk niet dat ik een meisje ben, en ik dénk niet dat ik een jongen ben; ik ben gewoon wat ik ben,’ zei Cruz. Het klonk enigszins uitdagend. Wel moedig. Cruz was niet klein of zwak, maar wel klein en zwak vergeleken bij de rugbyers.

‘Je hebt een pik of je hebt ’m niet.’ De witte weer. Kennelijk een filosoof. Shade had vaag het idee dat hij misschien Gary heette. Gary? Greg? Iets met een G.

‘Je lijkt wel érg geïnteresseerd in wat ik in mijn broek heb,’ zei Cruz.

Shade kromp in elkaar. ‘Mmm, daar gaan we dan,’ zei ze zachtjes.

De bus kwam naderbij en de wielen wierpen een gordijn van gootwater op. Het was de zwarte (Shade dacht dat hij Griffin heette... of haalde ze haar G-namen door elkaar?) die Cruz tegen de zijkant van de nog rijdende bus duwde.

Cruz verloor haar evenwicht, wankelde naar voren en stak net te laat haar handen uit om de klap waarmee haar gezicht het geel geverfde metaal raakte voldoende te verzachten. Er klonk een duidelijke bons van met vlees bekleed bot dat op metaal stootte, en doordat de bus nog voortrolde moest Cruz een draaibeweging maken, zodat haar benen onder haar weggegrongen werden en ze op haar knieën in de goot viel.

De bus stopte, de deur ging open, en de gnoomachtige chauffeur, die zich nergens iets van aantrok, zei: ‘Opschieten, mensen.’

Oorbel en de twee verschrikte derdeklassers stapten net als de twee logge gasten allemaal in.

‘Er is buiten iemand gewond geraakt,’ zei Shade tegen de chauffeur.

‘Nou, zeg dan maar dat hij moet instappen; dan kan hij als we op school zijn wel naar de verpleegster.’

‘Ik geloof niet dat ze dat redt,’ zei Shade.

Cruz zat op de stoeprand. Bloed stroomde uit haar neus en hete tranen trokken sporen door het rood – wat al met al een nogal afschrikwekkende aanblik bood.

Niet denken aan een gezicht dat overdekt is met bloed. Niet daarnaar teruggaan.

Shade nam een snelle beslissing, een instinctieve beslissing. ‘Rij maar door, ik meld me een dag ziek,’ zei ze tegen de chauffeur. De bus reed weg in een wolk uitlaatgassen en rook.

‘Hé,’ zei Shade. ‘Kid. Moet ik 911 voor je bellen?’

Cruz schudde haar hoofd. Haar adem kwam met horten en stoten, die in snikken dreigden over te gaan.

‘Kom maar met me mee, dan haal ik een pleister voor je.’

Cruz stond op en wist grotendeels overeind te komen, maar slaakte een kreet van pijn toen ze haar linkerenkel belastte. ‘Ga maar, ik red me wel,’ zei Cruz. ‘Het is niet de eerste keer dat ik ervan langs krijg.’

Shade lachte geluidloos. ‘Ja, je ziet er echt oké uit. Kom op. Sla maar een arm om mijn schouders. Ik ben sterker dan ik eruitzie.’ Voor de eerste keer maakten ze oogcontact met elkaar: de betraande, woedende, gekwetste, expressieve bruine ogen van Cruz en de meer nieuwsgierige ogen van Shade. ‘Ik woon hier verderop. Je kunt niet lopen en je hele gezicht zit onder het bloed. Dus óf ik bel 911 voor je, óf je komt met me mee.’

Ze zei het op een vriendelijke, ontspannen toon, maar veel van wat Shade zei klonk als een bevel, alsof ze het tegen een klein kind had, of een hond. Gebrek aan zelfvertrouwen was nooit een probleem voor haar geweest.

Een paar keer struikelden ze bijna en vielen ze op de grond – Cruz moest zwaar op Shade leunen – maar uiteindelijk wisten ze het trottoir af te lopen en linksaf het pad te nemen dat onder een poort door voerde, langs de ranken van een uit de kluiten gewassen en met bleke pluimen bloeiende klimhortensia, tot ze bij de achterdeur van Shades huis kwamen.

Ze stapten een keuken binnen die veel leek op alle andere keukens in deze goeie buurt: granieten werkbladen, een zespitskooktoestel van afmetingen die in een restaurant niet hadden misstaan, en de onvermijdelijke dubbelbrede Sub-Zero-koelkast. Shade pakte een plastic zakje, vulde het met ijs en overhandigde het aan Cruz.

‘Kom mee.’ Ze gingen naar boven; Cruz hield zich hinkend aan de met snijwerk versierde trapleuning vast, terwijl Shade achter haar aan kwam, klaar om haar op te vangen mocht ze achteroverslaan.

Shades kamer was op de tweede verdieping; de muren waren vrolijk geel geschilderd, en door een smalle deuropening was een grijs-marmeren badkamer te zien. Er stond een klein tweepersoonsbed met een witte spreid erop. Tegen één muur een bureau. Een dakkapel vormde de omlijsting van een gepolsterd zitje bij het raam.

En er waren boeken. Boeken op keurige planken aan weerskanten van het bureau, tussen de dakkapel en de zuidwesthoek, opgestapeld bij de vensterbank, opgestapeld bij een luie stoel, en opgestapeld op Shades nachtkastje.

Shade haalde een stapel boeken van de luie stoel en Cruz ging zitten. Shade stapte haar badkamer in en kwam terug met een flesje ontsmettingsalcohol, tissues, een gele tube Neosporin, een verbanddoos en een glas water.

‘Leg je heen maar op de hoek van het bed,’ instrueerde Shade. Cruz deed wat ze vroeg, en Shade legde de ijszak op haar verstuipte enkel. ‘Neem deze maar. Ibuprofen – dat gaat de zwelling tegen en helpt tegen de pijn.’

‘Je bent te aardig,’ zei Cruz. ‘Je kent me niet eens.’

‘Mmm, ja, dat zeggen er wel meer,’ zei Shade met een komische zelfbewuste glimlach. ‘Dat ik gewoon veel te aardig ben.’

Zorgvuldig veegde Cruz het bloed weg, waarbij ze haar telefoon als spiegel gebruikte. Toen schoot haar ineens iets te binnen en haalde ze een paars Moleskine-notitieboekje uit haar achterzak. Aan één hoek was het opgezwollen van het gootwater, maar verder was het nog intact. Met een zucht van opluchting stak Cruz het in een droge zak van haar jasje, terwijl Shade een prullenbak haalde voor de bloederige Kleenex.

‘Shade Darby, trouwens. Zo heet ik.’

‘Coole naam.’

‘Het heeft iets te maken met het moment dat ik verwekt werd. Ik

geloof dat er bomen waren. Niet iets waar ik maar liever al te veel vragen over stel, als je begrijpt wat ik bedoel. En jij bent Cruz.'

Cruz knikte. 'Voor het geval je het je afvroeg: ik heb een pik.'

Dat kwam haar op een plotselinge blaffende lachstoot van Shade te staan, wat op zijn beurt bij Cruz een verontrustende rood-witte glimlach opriep.

'Is dat een blijvend iets?' vroeg Shade.

Cruz schokschouderde. 'Daar heb ik geen kort antwoord op.'

'Geef me dan het lange maar. Ik zeg het wel als ik me begin te vervelen.' Ze plofte neer op haar bed.

'Oké. Nou... je weet dat het allemaal een glijdende schaal is, toch? Ik bedoel, er zijn mensen – de meeste mensen – die ofwel als M ofwel als V geboren worden, en die daar prima mee overweg kunnen. Maar anderen worden geboren met een bepaald lichaam, maar met een heel andere geest, weet je. Ze weten al zo ongeveer vanaf dat ze kleiner zijn dat ze in het verkeerde lichaam zitten. Ik... Ik hoor bij geen van beide groepen. Of bij allebei. Of zoiets.'

'Jij bent optie e: al het bovenstaande. Je bent multiple choice, maar moet ja-nee vragen beantwoorden.'

Dat leverde haar nog een met bloed besmeurde grijns van Cruz op. 'Mag ik die uitspraak van je overnemen?'

'Ik weet wat spectra zijn, en ik snap zelfs dat seksualiteit en gender verschillende dingen zijn,' zei Shade, die rechtop ging zitten. 'Dit is tenslotte niet Alabama. Of dat was het althans niet. Onze seksuele voorlichting is niet geëindigd bij Adam en Eva.'

'Je bent... bijzonder,' zei Cruz.

'Mmm,' zei Shade.

'Meestal val ik op jongens,' zei Cruz met een schouderophalen. 'Als dat iets duidelijk maakt.'

'Ik ook,' zei Shade. Vervolgens voegde ze er met een klein sceptisch geluidje aan toe: 'In theorie. In de praktijk niet altijd.'

Cruz keek haar schuins aan. 'Ik zag je met die jongen – die lange, donkere, bloedstollend knappe gast?'

‘Malik?’ Shade was even uit het veld geslagen. Ze was er niet aan gewend dat mensen net zo goed uit hun ogen keken als zij.

‘Hij vindt jou erg leuk.’

‘Vónd – verleden tijd. Nu zijn we gewoon vrienden.’

Langzaam schudde Cruz haar hoofd van links naar rechts. ‘Hij keek naar je achterom, een keer of drie wel.’

‘Dus jij bent een heteromeisje dat gevangenzit in het lichaam van een homojongen? Leg het me even goed uit.’ Met opzet loodste Shade het gesprek weer naar Cruz, en ze was geamuseerd en dankbaar dat Cruz haar precies doorhad.

Slim, dacht Shade. Té slim? Of niet slim genoeg?

‘Ik ben optie e: al het bovenstaande, gevangen in een quiz met ja-nee vragen,’ zei Cruz. ‘Dat klopt voor mij helemaal!’

‘Persoonlijke voornaamwoorden?’

Cruz haalde haar schouders op. ‘Eerder “zij” dan “hij”. Ik doe er niet moeilijk over, maar weet je, als je kunt...’ Nu was het Cruz’ beurt om van onderwerp te veranderen. ‘Jij leest wel veel, zeg.’

‘Ja, maar dat doe ik alleen om mezelf populair te maken.’ Ze zei het op vlakke toon, en Shade zag wel dat Cruz er even niets van snapte en niet zeker wist of dit de waarheid was, voordat ze begreep dat het alleen maar een wrang grapje was.

Het duurde misschien een seconde, anderhalve seconde, voordat Cruz het doorhad, merkte Shade op. Dat was langzamer dan Shade zelf het zou hebben begrepen, langzamer dan Malik, maar niet dom-langzaam, helemaal niet. Alleen niet geniaal snel.

‘Ik meld ons wel ziek,’ zei Shade, en ze drukte haar duim op haar telefoon.

‘Ik geloof niet dat dat je gaat lukken.’

‘Alsjeblieft.’ Shade koos het nummer, wachtte en zei: ‘Hallo, met Shade Darby, uit de eindexamenklas. Ik voel me vandaag niet helemaal lekker, en ik wil ook even doorgeven dat...’ Ze sloeg haar hand over de telefoon en vroeg: ‘Hoe heet je officieel?’

‘Hugo Cruz Martinez Rojas.’

‘... dat Hugo Rojas ook ziek is. Ja, ze is gewond geraakt. Een paar van onze rugbysterren hebben haar afgetuigd. Ja. Nee. Mm-mm.’ Shade hing op. ‘Zie je nou? Geen probleem. De school moet zich al bezighouden met het swastika-incident. Ze willen niet nog meer slechte publiciteit.’

‘Swastika-incident?’

‘Spuitverf op de zijkant van het tijdelijke gebouw, dat ze gebruiken voor muziek. Een swastika en de gebruikelijke haatkreten, de helft verkeerd gespeld. *Nigger* moet met twee g’s, niet met eentje. Met één g is het een rivier in Afrika. Het is triest als iemand zoiets doet, maar nog triester als hij het niet eens kan spellen.’

Cruz had het meeste bloed van haar gezicht en hals geveegd, maar Shade liep naar haar toe, pakte een tissue en boog zich naar haar over om een beetje bloed bij haar mondhoek weg te wissen.

Het gebaar verbaasde Cruz, die haar aandacht weer naar de boekenkast naast haar wendde. ‘Veronica Rossi. Andrew Smith. Lindsay Cummings. Dashner. Marie Lu. Daniel Kraus.’ Ze las de namen op van de boekruggen. ‘En Dostojevski? Faulkner? Gertrude Stein? David Foster Wallace? Virginia Woolf?’

‘Ik heb een eclectische smaak,’ zei Shade. Ze wachtte af wat Cruz van de rest van haar verzameling vond.

‘*De wetenschap van de Perdido Beach Aberratie.*’ Cruz fronste. ‘*Macht en mogelijkheden: de betekenis van de Perdido Beach Aberratie.* Dat klinkt dramatisch. *De fysica van de Perdido Beach Aberratie.* Veel te bèta-achtig voor mij. *Ons verhaal: overlevenden van de FAKZ.* Dat heb ik zelf gelezen – iedereen, volgens mij. Maar de film vond ik maar niks; ze stelden het overduidelijk veel te rooskleurig voor.’

‘Mm-mm.’

‘Je bent nogal verzet op Perdido Beach.’

Shade knikte. ‘Sommigen zouden zeggen: geobsedeerd.’

Sommigen. Zoals Malik.

‘En je houdt van bètavakken.’

‘Mijn vader is professor aan Northwestern, hoofd Astrofysica. Ik heb het niet van een vreemde.’

‘En je moeder?’

‘Die is overleden.’ Shade vervloekte zichzelf in stilte. Na vier jaar kon ze die woorden nog steeds niet uitspreken zonder dat haar stem haperde.

‘Wat vervelend voor je,’ zei Cruz met een fronsrimpel op haar voorhoofd.

‘Dank je,’ zei Shade vlak. Ze had er een handje van om een dikke vette punt achter onderwerpen te zetten waar ze niet op door wilde gaan, en Cruz begreep de hint.

‘Mijn vader is loodgieter,’ zei Cruz. ‘Vroeger woonden we in Skokie, maar ja, ik had daar problemen op school. Het was een katholieke school, en volgens mij zagen ze graag dat hun leerlingen ofwel mannelijk, ofwel vrouwelijk waren, maar niet al het bovenstaande, of geen van alle, of – je weet wel – multiple choice. In het begin droeg ik een jongensuniform en het beviel hun helemaal niet toen ik overstapte op een rok.’

‘O nee?’

‘Die was ook inderdaad aan de korte kant,’ gaf Cruz op lepe toon toe, ‘maar er worden nu eenmaal niet veel geruite rokken in mijn maat gemaakt.’

‘Wat doe je zoal als je geen geweld uitlokt bij bushaltes?’

Cruz lachte geluidloos – een innerlijke lach die de vorm aannam van stil gesnuif, geproest en breed gegrijns, zo’n beetje het diametraal tegenovergestelde van Malik. ‘Vraag je me nu wat ik worden wil als ik later groot ben? Dat is mijn andere geheim. Ik ben op het punt gekomen dat ik die gendertoestanden grotendeels wel aankan, maar schrijven... Ik bedoel, als je zegt dat je wilt schrijven, beginnen mensen met hun ogen te rollen.’

‘Ik wend mijn hoofd wel af als ik met mijn ogen rol,’ beloofde Shade.

‘Ja, want als ik later groot ben, wil ik Veronica Roth worden. Je

weet toch wel dat die hiervandaan komt? Ze heeft aan Northwestern gestudeerd.'

'Waar schrijf je over?'

Ongemakkelijk haalde Cruz haar schouders op. 'Ik weet niet. Het is waarschijnlijk alleen maar therapie, weet je. Mijn problemen op een rijtje zetten, maar dan met verzonnen personages.'

'Is dat niet wat alle fictieschrijvers doen?'

Cruz gaf een korte versie ten beste van haar naar binnen geslagen lach.

Shade knikte, haar hoofd schuin, terwijl ze Cruz nader bestudeerde. 'Jij bent... interessant.' Iets aan de manier waarop ze dat zei liet het klinken als een zegening, een officiële mededeling, en even verscheen er een dankbaar glimlachje om Cruz' lippen.

Vervolgens begonnen ze over boeken te praten, aten chips en salsa, en dronken sinaasappelsap; ze keken een beetje tv, waarbij Shade de keuze van de programma's aan Cruz overliet, omdat ze haar natuurlijk wilde uittesten, of althans bestuderen.

Cruz is echt interessant. En... nuttig?

De dag verstreek, en de zwellings van Cruz' enkel werd erger, tot hij dubbel zo dik was als normaal, maar daarna begon hij langzaam te slinken, als een ballon met een klein lek. De pijn nam ook af, teruggedrongen door de ibuprofen, het ijs en het herstellend vermogen van de jeugd.

Al die tijd zat Shade na te denken. Ze mocht deze vreemde figuur wel, deze optie in een wereld van ja-nee, deze figuur die geprobeerd had een rok te dragen naar een katholieke school, dit slimme, maar niet té slimme, grappige, zichzelf veroordelende, ogenschijnlijk doellose schepsel dat schrijver wilde worden.

Persoon, corrigeerde Shade zichzelf. Geen schepsel, maar een persoon. Ze was zich ervan bewust dat ze de neiging had mensen te analyseren met de intense aandacht en de emotionele afstandelijkheid van een wetenschapper die bacteriën telde op een microscoopglasje.

Schuld van haar DNA.

Shade had hulp nodig, back-up, steun; dat beseftte ze heel goed, en de enige die daar momenteel voor in aanmerking kwam was Malik, die altijd verzet bood, dingen uitstelde en haar in het algemeen voor de voeten liep. Malik was een chronische redder, een van die jongens – jongemannen, liever, in Maliks geval – die het als een plicht in hun leven beschouwden om bij iedere pestkop en slachtoffer tussenbeide te komen, en bij iedere dwaas en diens lot. Als hij bij de bushalte was geweest, zou hij zich tussen de twee rugbyspelers hebben geposteerd en ervan langs hebben gekregen, en dan zou het zijn bloed zijn dat ze wegwiste, en zou hij het zijn voor wie ze ijszakken maakte, en zou hij hier in haar slaapkamer zitten...

En daar zou je niets aan hebben, Shade.

Van het begin af aan hadden ze zich tot elkaar aangetrokken gevoeld – vier jaar geleden al, toen Shade na de levensveranderende ramp die bij Perdido Beach had plaatsgevonden weer bij haar vader was gaan wonen. Eerst waren ze vrienden geweest. Hij had haar na haar tweede operatie opgezocht in het ziekenhuis, de operatie die bedoeld was om de zenuwen aan de rechterkant van haar gezicht te repareren – ze had haar wang niet kunnen voelen. In de jaren daarna waren ze heel wat meer voor elkaar geworden, allebei voor de ander de eerste.

Shade was degene die het had uitgemaakt, niet Malik. Hij had meer van haar gewild, meer commitment, meer openheid. Maar Shade hield van haar geheimen. Ze hield van haar privacy, van de controle die ze over haar leven had.

Haar obsessie.

Inmiddels was Shade tot een besluit gekomen: tijd om de pin uit de handgranaat te trekken, of de lont aan te steken, of iets van dien aard.

Het geluk is met de durvers, en zo.

‘Om eerlijk te zijn doet mijn vader werk voor de overheid,’ zei Shade.

‘Voor de NASA, bijvoorbeeld?’

‘Mmm, nou, niet helemaal. Hoe goed kun jij geheimen bewaren, Cruz?’

Cruz gebaarde met een lome hand over haar lichaam. ‘Ik ben iemand met een wisselende genderidentiteit die zich tot een maand of zes geleden altijd *muy macho* gedroeg. Ik kan wel een geheim bewaren.’

‘Ja.’ Shade knikte, hield haar hoofd schuin, dacht na, en bleef met opzet licht geamuseerd kijken om de koele inschatting in haar ogen te verhullen.

Ze staat bij me in het krijt. Ik heb haar gered. Ze heeft geen vrienden. Ze doet het wel.

‘Mijn vader is bezig, eh... de baan te volgen van wat ze een ARO noemen, een Afwijkend Ruimte Object. Een paar, eerlijk gezegd. Zeven, om precies te zijn, van ARO-2 tot en met ARO-8.’

Cruz trok een geëpileerde wenkbrauw op. ‘Wat is er met ARO-1 gebeurd?’

‘O, ARO-1 is al jaren geleden op aarde geland. Ze denken dat alle acht ARO’s delen zijn van dezelfde oorsprong: een asteroïde of planeetoïde die uit elkaar is gespat en wat interstellaire brokstukken onze kant op stuurt. Een van die brokstukken – ARO-1 – kreeg een slinger van het zwaartekrachtsveld van Jupiter en kwam hier vóór de rest aan. Een jaar of negentien eerder. De andere stukken volgden een langere route. Maar ARO-2 tot en met -8 zullen volgens de berekeningen de komende weken in botsing komen met de aarde.’

Shade zag dat Cruz het verband niet legde, één en één niet bij elkaar kon optellen, en dat was een beetje teleurstellend. Maar toen: een flits en een frons, en Cruz maakte direct oogcontact en vroeg: ‘Negentien jaar geleden? Was dat niet...?’

Langzaam knikte Shade. ‘Mm-mm. Negentien jaar geleden kwam ARO-1 de baan van de aarde binnen en sloeg in in een kernenergiecentrale even ten noorden van de stad Perdido Beach, in Californië.’

Bij dat nieuws bleef Cruz een volle minuut doodstil zitten. Haar ogen speurden Shades gezicht af in een poging te achterhalen of die maar een grapje maakte. Want dit was niet zomaar een geheimje, in de trant van ‘Ik ben verliefd op...’ Dit was een geheim dat twee mid-

delbareschoolleerlingen die elkaar amper kenden niet zouden moeten hebben.

Cruz slikte de brok in haar keel door. ‘Heb je het over het buitenaardse rotsblok?’

‘Het rotsblok dat de wereld veranderde,’ bevestigde Shade. ‘Het rotsblok dat de wetten van de natuurkunde herschreef. Het rotsblok dat willekeurige asociale tieners veranderde in moordenaars met superkrachten. Dát rotsblok.’

‘En jij... Jij wilt beweren dat er nog meer aan zitten te komen?’

‘Volgens de berekeningen van mijn vader wel, en hij is heel goed in zijn werk. Hij volgt de baan van de rotsblokken. Eentje slaat er vandaag in vlak voor de kust van Schotland. Dat is ARO-2. Een ander, ARO-3, zal over een paar dagen inslaan.’

Cruz ging ongemakkelijk verzitten, en het was wel duidelijk dat ze besepte dat Shade niet zomaar wat uit haar nek kletste. Hier werd een boodschap overgebracht. Een vraag hing in de lucht.

‘Ze denken dat het zal neerkomen in Iowa. Of dachten,’ zei Shade. ‘Nu ze de nieuwste cijfers hebben, denken ze dat het Nebraska gaat worden. Er gaat een hele taakeenheid van de overheid op af: BVTF-66 – Task Force Zesenzestig van de binnenlandse veiligheidsdienst. Ja, ze gaan erheen met helikopters en politie-escorte en verschillende wetenschappers. Naar Nebraska.’

De lucht tussen hen in leek te vibreren.

‘Nebraska,’ zei Cruz.

Shade knikte. ‘Mm-mm.’ Tijd om het hele verhaal te vertellen, om te vertrouwen op haar instincten. ‘Maar de waarheid is dat het zal neerkomen in Iowa, zoals oorspronkelijk was berekend.’

‘Dus, eh...’

‘Dus... heeft iemand de input veranderd,’ zei Shade, haar stem laag en zijdechtig. ‘Iemand die toegang heeft tot mijn vaders computer. Mijn vader is een genie, maar kleine dingetjes kan hij niet zo goed onthouden, dus heeft hij altijd een post-it aan de onderkant van zijn toetsenbord geplakt zitten. Je weet wel, met zijn wachtwoord.’

Shade vond de emoties die over Cruz' gezicht speelden fascinerend om te zien. Eerst dacht Cruz dat ze het verkeerd had verstaan. Toen dacht ze dat Shade een grapje maakte. En tot slot, nog voordat ze ernaar vroeg, besepte ze dat Shade de waarheid sprak.

Cruz, dacht Shade, kon maar beter nooit gaan pokeren: aan haar gezicht was precies af te lezen wat er in haar omging. Ze kon de rilling bijna langs Cruz' ruggengraat zien gaan.

Cruz zei: 'Jij.' Het was geen vraag.

'Ik kan vrij goed rekenen,' zei Shade. 'En Wolfram Alpha helpt me.'
'Heb je de berekeningen van je vader veranderd?'

Shade knikte en hield haar hoofd schuin in de 'spottende' stand. 'De vraag is, Cruz, waaróm ik die cijfers veranderd heb.'

Het was een duidelijke test, een duidelijke uitdaging, en Cruz slaagde ervoor met vlag en wimpel toen ze zei: 'Jij wilt proberen dat rotsblok te bemachtigen.'

'Nee,' zei Shade. 'Dat ga ik niet probéren, het gaat me lukken.' En na een korte stilte voegde ze eraan toe: 'Zeker als jij me helpt.'